

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1697** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Е. Й. Н., [населено място], срещу СДВР за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адвокатски хонорари, във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 14-4332-005867/15.07.2014г. на Началник група към СДВР, отменено с решение № 159664 от 29.06.2017г. на СРС по НАХД 14343/2016г., влязло в сила на 21.07.2017г. Лихвите се претендират от датата на завеждане на иска, която е 14.02.2019г.

Ищцата, представлявана от преупълномощения от адвокати Г. и Танков, адвокат И. в исковата молба и съдебното заседание поддържа исковата си претенция, като твърди, че разноските, направени във връзка с обжалване на наказателното постановление по съдебен ред, което е отменено, са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и представляват имуществени вреди по смисъла на чл. 4 във вр. с чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ и следва да ѝ се присъдят по реда на ЗОДОВ, предвид липсата на ред в рамките на административно-наказателното производство. Претендира и разноските по настоящото дело

Ответната страна СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ц. в депозирания отговор по исковата молба счита иска за неоснователен и необоснован, тъй като нито законът, нито СДВР са задължили ищеца да си наеме адвокат. Намира за недобросъвестно Излага твърдение, че е налице съпричиняване в хипотезата на чл. 5

от ЗОДОВ, според който ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, обезщетение не се дължи, а когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. В условията на евентуалност моли размерът на адвокатското възнаграждение да се намали поради прекомерност. Искането до съда е предявеният иск към СДВР да бъде отхвърлен. В съдебно заседание ответникът се представлява от юрисконсулт П., която иска отхвърляне на иска, в писмени бележки се излагат подробни съображение, навежда се недоказване на плащане на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП счита исковата претенция за основателна и доказана.

По фактите:

На ищеца е издадено Наказателно постановление (НП) № 14-4332-005867/15.07.2014г. на Началник група към СДВР, което е отменено с решение № 159664 от 29.06.2017г. на СРС по НАХД 14343/2016г. Решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила на 21.07.2017г., видно от положения печат на последната страница от дело нахд № 14343/2016г. на СРС, приложено към доказателствата по делото. Пред СРС за ищеца се е явявал адв. И. - процесуален представител на ищцата по силата на приложен по нахд № 14343/2016г. (л.21 от делото на СРС) Договор за правна защита и съдействие № 675259/2016 г.. Видно от последния (л.21 на гърба), на адв. И. е заплатено в брой договореното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., като е оформен съответния ред от бланката за това.

Правни изводи на съда:

Съдът намира, че искът за обезщетение е процесуално допустим, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт – наказателно постановление, издадено от орган при ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от това наказателно постановление. Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд на РБ, Първа и Втора колегия на Върховния административен съд на РБ, следва да се приеме, че издаването на процесното наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Не е бил налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си (аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ), присъждане на разноски по административнонаказателни дела е предвидено едва с изменението на ЗАНН, обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно чл.205 от АПК. Тоест, налице са всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото. Искът е предявен след отмяната на НП съгласно чл.204, ал.1 от АПК.

Разгледан по същество искът се явява основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на

административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна - аргум. от чл.4 ЗОДОВ, по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отмененото НП представлява властнически акт на административен орган, издаването му е санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на СДВР за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът приема следното:

По делото на СРС има приложено писмено доказателство за договорено и платено в брой адвокатско възнаграждение от 300 лв. от страна на ищеца, за обжалване на отмененото НП, поради което изводът е, че е доказана претърпяна имуществена вреда от ищеца, поради намаляване на имуществото му със сумата на възнаграждението. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 6.11.2013г. на ВКС, ОС на ГТК, в договора за правна помощ следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая се касае за плащане в брой, като за направено такова има вписване в договора, на съответното място в бланката и съответно има характера на разписка.

По отношение на наличието на пряка причинно-следствена връзка между НП и изплатеното адвокатско възнаграждение, съдът се позовава на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълкувателно дело № 2/2016 г., на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС. Според същото при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение същото е неоснователно тъй като договореното и изплатено възнаграждение от 300 лв. е тъкмо минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. и няма как да е прекомерно. Освен това е извършена правна защита и съдействие по нахд на СРС. Жалбата е подадена чрез адв.И., по делото са проведени съдебни заседания с участието на упълномощения адвокат, извършени са множество процесуални действия, представени са и са приети писмени доказателства, разпитани са свидетели.

Направеното възражение за съпричиняване е неоснователно. След като с влязло в сила съдебно решение е установена незаконосъобразността на наказателното постановление, не може да се приеме, че адресатът му има вина за незаконосъобразните правни актове на администрацията.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в пълния им предявен от ищцата размер от 300 лв. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска 14.02.2019г. до окончателното

изплащане на сумата. По отношение на присъждането на законната лихва върху обезщетението на настоящия състав е известно наличието на противоречива практика на ВАС на РБ относно това дали тези обезщетения следва да се присъждат със законна лихва, доколкото представляват съдебни разноски, като споделя становище, че обезщетението се дължи с лихва. Следва да се има предвид, че в случая платените разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат като имуществена вреда в производство с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, по реда на глава 11 от АПК и следват изцяло режима на тези обезщетения, докато не се уреди законодателно присъждането на разноски в производствата по ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4, и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. В случая това е датата на влизане в сила на решението на СРС и тя е установена по делото. Ищецът посочва обаче друга, по-късна дата - предявяването на исковата молба, което е на 14.02.2019г. и лихвата следва да се присъди оттогава.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от представения Договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка (л.7 по делото), ищецът е платил в брой адвокатски хонорар в размер на 300 лв. на адвокат Г. и Танков, които са упълномощили адвокат И., осъществил представителство по настоящото дело. Видно от платежно нареждане (л.4 по делото) ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лв. При това положение, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски по това дело в общ размер на 310 лв.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Й. Н., [населено място] с ЕГН [ЕГН] сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща обезщетения за претърпени от ищцата имуществени вреди, от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление № 14-4332-005867/15.07.2014г. на Началник група към СДВР, отменено с решение № 159664 от 29.06.2017г. на СРС по НАХД 14343/2016г., за заплатено адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от предявяване на иска на 14.02.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Й. Н., [населено място] с ЕГН [ЕГН] сумата от 310 лв. (триста и десет лева) разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

